

Capitolul 1

Se aflau în Smoky Mountains, în cuibușorul lor favorit. David îi zâmbea.

– Ce zici, scumpe? Te măriți cu mine?

Privindu-l întins pe patul cu baldachin, își dădu seama că el era alesul. În timp ce se uita în ochii lui de un verde intens, de undeva se auzi un clopot asurzitor. Zgomotul îl îndepărta de ea. Întinse brațele după el, dar nu reuși să prindă decât aer.

Sunetul telefonului o trezi pe Susan Fletcher din vis. Căscă, se ridică în capul oaselor și se întinse după receptor.

– Da?

– Susan, David sunt. Te-am trezit?

Zâmbi și se rostogoli în pat.

– Te visam. Vino să ne jucăm.

El râse.

– E încă întuneric afară.

– Mmm, gemu ea senzual. Atunci *chiar că* trebuie să vîi să ne jucăm. Putem să dormim un pic înainte de a pleca spre nord.

David lăsă să-i scape un oftat de frustrare.

– De-asta te sun. În legătură cu excursia. Trebuie să o amân. Susan se deșteptă brusc.

– Ce?!

– Îmi pare rău. Trebuie să părăsesc orașul. Mă întorc mâine. Putem pleca la prima oră a dimineții. Ne mai rămân două zile.

– Dar am făcut rezervarea, rosti ea, rănită. Am obținut vechea noastră cameră de la Stone Manor.

– Știu, dar...

– Seara asta trebuie să fie una *specială* – sărbătoaream șase luni. Îți *amintești* că suntem logodniți, nu?

– Susan, oftă el. Nu pot să-ți explic acum, mă aşteaptă o mașină. Te sun din avion și-ți spun totul.

– *Avion?* repetă ea. Ce se întâmplă? De ce universitatea ar...?

– Nu e vorba de universitate. Te sun să te lămuresc mai târziu. Trebuie să plec, mă cheamă. Înem legătura. Promit.

– David! strigă ea. Ce...

Era prea târziu. David închisese.

Susan Fletcher râmase ore întregi trează, așteptând telefonul lui. Dar acesta nu veni.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, Susan stătea tristă în cada de baie. Se cufundă în apa încălzită, încercând să uite de Stone Manor și de Smoky Mountains. „Unde ar putea fi?” se întrebă. „De ce nu m-a sunat?”

Treptat, apa din cada începu să se răcească. Tocmai se hotărâse să iasă, când receptorul telefonului fără fir începu să bâzâie. Susan țășni ca un arc, împrăștiind apă pe podea, și însfăcă aparatul pe care îl lăsase la marginea căzii.

– David?

– Aici e Strathmore, răspunse o voce la celălalt capăt.

Susan se prăbuși.

– Oh, rosti ea, incapabilă să-și ascundă dezamăgirea. Bună ziua, comandante.

– Sperai că e un bărbat mai Tânăr? chicoti vocea.

– Nu, domnule, se bâlbâi Susan, stingherită. Nu am vrut să sune aşa...

– Ba a sunat chiar bine. Bărbatul râse. David Becker e un om bun. Să nu-l pierzi niciodată.

– Mulțumesc, domnule.

Vocea comandanțului deveni brusc rigidă:

– Susan, te-am sunat pentru că am nevoie de tine aici. Imediat.

Ea încercă să se concentreze.

– E sâmbătă, domnule. De obicei noi nu...

– Știu, rosti bărbatul calm. E o urgență.

Susan se ridică în picioare. „Urgență?” Nu auzise niciodată acest cuvânt de pe buzele comandanțului Strathmore. „O urgență? În Crypto?” Nu și-ar fi imaginat niciodată așa ceva.

– D-da, domnule, bâigui ea. Vin imediat ce pot.

– Grăbește-te, mai zise Strathmore și închise.

Cu un prosop în jurul ei, Susan Fletcher se uită la hainele frumos împăturite pe care le aranjase cu o seară înainte – pantaloni scurți de alpinism, un pulover pentru serile răcoroase de la munte și lenjeria nouă de noapte. Deprimată, se duse la dulap ca să ia o bluză și o fustă curate. „O urgență? În Crypto?”

Coborând scările, se întrebă ce putea să se mai întâpte rău în acea zi.

Avea să afle foarte curând.

Capitolul 2

La zece mii de metri deasupra apelor calme ale oceanului, David Becker privea amărât pe ferestruica ovală a avionului. I se comunicase că telefonul de la bord nu funcționa, așa că n-avea nici o sansă să-s-o sune pe Susan.

„Ce naiba caut eu aici?“ se întrebă el.

Răspunsul era simplu: îl solicitaseră oameni pe care pur și simplu nu-i putea refuza.

– Domnule Becker, se auzi o voce în difuzor. Ajungem în jumătate de oră.

Becker dădu supărăt din cap în direcția vocii invizibile. „Minunat.“ Trase parasolarul pe fereastră și încerca să adoarmă. Însă nu se putea gândi la nimic altceva, decât la ea.

Capitolul 3

Volvo-ul lui Susan opri încet la umbra gardului din role de sârmă ghimpată, înalt de trei metri. Un paznic Tânăr își puse palma pe capota mașinii.

– Legitimată, vă rog.

Susan se conformă și se așeză mai bine, așteptând să se scurgă timpul de verificare. Paznicul trecu bucata de plastic prin scanner-ul computerizat. În cele din urmă își ridică privirea.

– Mulțumesc, domnișoară Fletcher.

După care dădu imperceptibil din cap și poarta se deschise larg.

O jumătate de kilometru mai departe, Susan trebui să repete întreaga procedură în fața unui gard electricificat, la fel de impozant. „Mai, băieți... Am trecut pe aici de un milion de ori.“

Apropindu-se de ultimul punct de control, văzu cum o santinelă masivă flancată de doi câini fioroși și înarmată cu o mitralieră se uită la numărul ei de înmatriculare și îi face semn să treacă. Parcurse încă vreo două sute cincizeci de metri pe Canine

Road și opri mașina în parcarea C a angajaților. „De necrezut, își zise ea. Douăzeci și șase de mii de angajați și un buget de douăsprezece miliarde de dolari; s-ar fi zis că o puteau scoate la capăt în weekend fără mine.“ Își potrivi mașina pe locul rezervat ei și opri motorul.

După ce traversă terasa imensă și intră în clădirea principală, trecu de încă două puncte de control și ajunse în sfârșit la tunelul fără ferestre care ducea spre aripa nouă a clădirii. O cabină de control pe bază de scanare a amprentei vocale îi bloca intrarea.

NATIONAL SECURITY AGENCY (NSA) SECȚIA CRYPTO DOAR PENTRU PERSONALUL AUTORIZAT

Paznicul înarmat privi în sus.

– Ziua, domnișoară Fletcher.

Susan zâmbi obosită.

– Bună, John.

– Nu vă așteptam azi.

– Mda, nici eu nu mă așteptam.

Se aplecă deasupra microfonului parabolic.

– Susan Fletcher, rosti ea răspicat.

Computerul confirmă instantaneu spectrele de frecvență din vocea ei și dădu drumul porții de acces. Susan trecu pragul.

Paznicul o privi apreciativ cum înainteașă pe corridorul de ciment. Observase că ochii ei de un căprui intens păreau absenți, însă brajii îi erau proaspeți, iar părul roșcat, lung până la umeri, părea abia uscat. În urma ei se simtea un iz vag de pudră Johnson's Baby. Privirea bărbatului măsură trupul ei subțire, de la bluza albă cu dunga sutienului abia vizibilă dedesubt, până la fusta oliv care îi ajungea până deasupra

genunchilor și, în cele din urmă, la picioarele ei... Picioarele lui Susan Fletcher.

„Greu de crezut că pot susține un coeficient de inteligență de 170“, se amuză paznicul.

O privi multă vreme. Într-un târziu, când ea se făcu nevăzută, clatină din cap.

O poartă masivă, circulară, îi bloca drumul la capătul tunelului. Pe poartă stătea scris, cu litere imense: „CRYPTO“.

Oftând, Susan își introduce palma în cutiuța de citire a cifrului și tastă codul ei personal de cinci cifre. Câteva secunde mai târziu, poarta masivă, de douăsprezece tone de oțel, începu să se rotească. Susan încercă să se concentreze, dar gândurile îi zburau doar la el.

David Becker. Singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Cel mai Tânăr profesor titular de la Universitatea Georgetown, eminent specialist în limbi străine, David era o vedetă a lumii academice. Înzestrat cu o memorie redutabilă și cu pasiune pentru limbi străine, el stăpânea la perfecție șase dialecte asiatiche, precum și spaniola, franceza și italiana. Cursurile lui universitare despre etimologie și lingvistică umpleau totdeauna sălile, fapt pentru care David rămânea mereu după ore ca să răspundă tirurilor de întrebări. Vorbea cu autoritate și entuziasm, în aparență insensibil la privirile admiratoare ale elevelor sale.

Becker era brunet, un Tânăr de treizeci și cinci de ani cu ochi verzi îscoditori și o inteligență pe măsură. Maxilarele puternice și trăsăturile ferme îi amintea lui Susan de marmura sculptată. Înalt de peste un metru optzeci, Becker se mișca pe terenul de *squash* cu o agilitate pe care colegii lui nu o puteau înțelege. După ce își bătea zdravăn adversarul, se răcorea băgându-și capul în fășnitorea cu apă de băut și udându-și până la rădăcină

coama de păr negru și des. După care, cu apa șiroind, își trata adversarul cu un suc de fructe și un covrig sau un corn.

Salariul lui David era modest, la fel ca în cazul tuturor profesorilor tineri. Din când în când, atunci când trebuia să-și înnoiască abonamentul la clubul de *squash* sau să înlocuiască plasa vechii sale rachete Dunlop, câștiga bani în plus făcând traduceri pentru diferite agenții guvernamentale. O întâlnire pe Susan cu ocazia unei astfel de colaborări.

Într-o dimineață răcoroasă din timpul vacanței de toamnă, Becker intrase, după alergarea de dimineață, în apartamentul lui de trei camere oferit de universitate și văzuse robotul telefonic clipind. Își umplu un pahar cu suc de portocale și se așeză să asculte mesajul. Era la fel ca multe altele primite – o agenție guvernamentală îi solicita serviciile de traducător câteva ore mai târziu în acea dimineață. Singura ciudătenie era că Becker nu auzise niciodată de acea agenție.

– Se numește National Security Agency, le spuse Becker cătorva colegi pe care îi sună pentru a afla mai multe informații.

Replica era întotdeauna aceeași:

– Te referi la *Consiliul Național pentru Securitate*?

Becker își verifică mesajul.

– Nu. Au spus clar *Agenția NSA*.

– N-am auzit niciodată de ei.

Becker verifică directorul GAO al companiilor americane, dar numele nu se afla acolo. Uimit, își sună unul dintre vechii lui parteneri de *squash*, un fost analist politic devenit cercetător al Bibliotecii Congresului. Explicația amicului avu darul să-l șocăze.

NSA părea nu numai să existe în realitate, ci era chiar considerată una dintre cele mai influente organizații guvernamentale din lume. De peste o jumătate de secol adună date despre spionajul electronic și protejează informațiile secrete

ale Statelor Unite. Doar trei la sută dintre americani știau de existența ei.

– NSA, glumi amicul lui, înseamnă „No Such Agency“ („Agenția care nu există“).

Marcat de un amestec de curiozitate și teamă, Becker acceptase oferta misterioasei agenții. Parcusese cu mașina proprie drumul de șaizeci de kilometri până la sediul întins pe aproape cincizeci de hectare al agenției, camuflat între dealurile împădurite de la Fort Meade, Maryland. După ce trecuse prin nenumărate controale și i se emisese o legitimație valabilă săse ore, fusese escortat către o secție de cercetare luxos decorată, unde i se spusese că își va petrece după-amiază oferind „sprijin orb“ Diviziei de Criptografie – un grup de matematicieni de elită cunoscuți sub numele de Spărgătorii de coduri.

Timp de o oră, criptografi păruseră a nu fi observat că Becker se afla acolo. Se agita în jurul unei mese enorme și vorbeau într-o limbă pe care Becker n-o mai auzise. Discutau despre cifruri curgătoare, generatoare autodecimale, variante-desagă, protocoale de cunoaștere zero, puncte de unicitate. Becker stătea și observa, pierdut. Indivizii scrijeau simboluri pe hârtie milimetrică, meditau asupra unor file cu rezultate oferite de computer și faceau tot timpul referiri la o încâlceală de text proiectată pe un perete:

```
JHDJA3JKHDHMAD0/ERTWTJLW+JGJ328
5JHALSFNHKKHHFAFOHHDFGAF/FJ37WE
JHI93450S9DJD2H/HHRTYFHLF89303
95JSPJF2J0890IHZ98YHFI080EWRTO3
JOJR845HOROQ+JTOEU4TQEFQE/ /QUJW
08UY0IHD934JTPWFIAJERO9QU4JR9GU
IVJP#DUW4H95PE&RTUGVJW3P4E/IKC
```

```
MFFUERHFGV0Q394IKJRMG+UNHVS90ER
IRK/0956Y?UOP0IKIOJP9F8760QWERQI
```

Într-un târziu, unul dintre ei se apucase să explice ceea ce Becker ghicise deja. Textul cu pricina era un cod, un „cifrutext“ – grupuri de litere și cifre reprezentând cuvinte criptate. Treaba criptografilor era să studieze codul și să extragă din el mesajul original sau „clartextul“. Agenția apelase la Becker pentru că se bănuia că mesajul original fusese scris în dialectul mandarin al limbii chineze; el urma să traducă simbolurile pe măsură ce criptografiile le decriptau.

Timp de două ore, Becker interpreta un sir nesfârșit de simboluri mandarine. De fiecare dată când oferea o traducere, criptografi clătinău însă disperații din cap. Codul parea a nu avea sens. Dornic să ajute, Becker le arăta că toate caracterele care îi fuseseră prezentate aveau o trăsătură comună – făceau parte deopotrivă din scrierea kanji. Rumoarea din încăpere se transformă instantaneu în liniște. Șeful oamenilor, un lungan deșirat ce își aprindea țigară de la țigară, pe nume Morante, se întoarse neîncrezător spre Becker.

– Vrei să spunești că aceste simboluri au înțelesuri multiple?

Becker încuviauță. Le explică faptul că scrierea kanji era un sistem japonez de caligrafie bazat pe caractere chinezesti modificate. Le oferise traduceri din mandarină pentru că asta îi se ceruse.

– Isuse Hristoase, gemu Morante. Să încercăm kanji.

Ca prin minune, totul se potrivi perfect.

Criptografi rămaseră impresionați; cu toate astea, continuă să îi dea lui Becker la tradus doar caractere individuale din secvențe.

– E pentru siguranță dumneavoastră, ii explică Morante. Astfel nu veți ști ce anume traduceti.

Becker izbucni în râs. După care observă că nimeni nu îi ținu isonul.

După ce codul fusese în sfârșit spart, Becker tot nu avea habar de misterele la lămurirea cărora contribuise, însă un lucru devenise cert – NSA lua foarte în serios spargerile de cod. Cecul din buzunarul lui Becker reprezenta mai mult decât salariul lui de profesor pe o lună.

Pe drumul înapoi printre punctele de control de pe corridorul principal, se trezise oprit de un paznic cu un receptor de telefon în mână.

– Domnule Becker, așteptați aici, vă rog.

– Care-i problema?

David nu se așteptase ca întâlnirea să dureze atât de mult; ca atare, intrase în criză de timp pentru meciul de *squash* de sămbătă după-amiază.

Paznicul ridică din umeri.

– Sefa de la Crypto vrea să vă vorbească. E pe drum încoaace.

– Sefa? râse Becker.

Nu zărise nici o femeie în interiorul NSA.

– E vreo problemă? se auzi în aceeași clipă o voce feminină în spatele lui.

Becker se întoarse și simți cum roșește pe loc. Privi legitimația de pe bluza femeii. Nu numai că șeful Diviziei de Criptografie a NSA era o femeie, dar era chiar o femeie a naibii de atrăgătoare.

– Nu, bâiguise Becker. Numai că...

– Susan Fletcher.

Femeia zâmbi și îi întinse mâna ei subțire.

David i-o strânse.

– David Becker.

– Felicitări, domnule Becker. Am auzit că ați făcut o treabă excelentă azi. Pot să discut cu dumneavoastră pe tema asta?

Becker ezită.

– Mă tem că mă cam grăbesc acum.

Speră ca refuzarea celei mai puternice agenții de informații din lume să nu reprezinte o neghiobie, dar meciul lui de *squash* începea în trei sferturi de oră, iar el avea o reputație de păstrat: David Becker nu întârzia niciodată la *squash*... La ore poate, dar *niciodată* la *squash*.

– Voi fi scurtă, replică, zâmbind, Susan Fletcher. Pe aici, vă rog.

Zece minute mai târziu, Becker se găsea în popota NSA, având în față un suc de coacăze și un fursec, împreună cu Susan Fletcher, adorabila șefă a criptografilor. Devenise repede evident pentru David că înalta poziție a tinerei de treizeci și opt de ani în cadrul NSA nu era o întâmplare – era una dintre cele mai inteligente femei pe care le întâlnise. Pe măsură ce discutau despre coduri și spargerea lor, lui Becker îi venea tot mai greu să țină pasul – totul reprezenta o experiență nouă și fascinantă.

O oră mai târziu, după ce Becker evident ratase meciul de *squash*, și Susan ignorase cu bună știință trei apeluri prin Intercom, se treziseră amândoi izbucnind în râs. Stăteau acolo, două creiere extrem de analitice, imune la influențe iraționale; și totuși, în vreme ce discutau despre morfologie lingvistică și generatoare de numere pseudoaleatorii, se simțeau ca un cuplu de adolescenti – totul în jurul lor era un foc de artificii.

Susan nu reușise să aducă în discuție adevăratul motiv pentru care insistase să-i vorbească – acela de a-i oferi un post de probă în cadrul Diviziei Asiatici de Criptografie. După pasiunea cu care vorbea despre învățământ, era clar că Tânărul profesor n-avea să părăsească niciodată facultatea. Ca atare, Susan hotărâse să nu distrugă atmosfera discutând despre afaceri.